

РЕШЕНИЕ

№ 26208

гр. София, 29.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **866** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. А., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица]/620та/ № 3 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 357 от 21.12.2025г. на Д. П., на длъжност к.о. в група ООР, сектор „Охранителна полиция“ в 6 РУ, СДВР с която по отношение на жалбоподателя е постановено временно отнемане СУМПС до решаване въпроса за отговорността,но не повече от 18месеца.

Твърди се,че същата е постановена от некомпетентен орган и не е подписана от лицето посочено като неин издател. Твърди се още,че лицето издало АУАН към който реферира заповедта също не е компетентно да издава такъв род актове. Заповедта няма единство между съобразителна и нормативна част от нарушенията са фактически и юридически неясни. Оспорва и извода за допуснато нарушение на правилата за движение по пътищата. Не е налице и правно основание за постановяване на акта.

Ответната страна изразява становище за неоснователност на жалбата.

Процесната жалба е допустима и редовна/с отстранена нередовност с молба от 05.02.2026г./, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.1 б.“б“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна

проверка съдът съобрази и приема:

С процесно обжалваната Заповед, административния орган е установил, че полицейски инспектор Б., 6РУ,СДВР е съставил АУАН № 4072108/21.12.2025г. срещу жалбоподателя, затова, че е управлявал МПС „Х. ХР В“, рег. [рег.номер на МПС] след употреба на наркотични вещества и техни аналози.

Посоченият АУАН е част от преписката,като видно от същия на 21.12.2025г. в [населено място] по [улица]в посока на движение от [улица]към [улица] С. А. управлява собственият си автомобил като в 16:48ч. пред № 108 е проверен с Д. тест 5000 за употреба на наркотични вещества и техни аналози с отчетен положителен резултат от пробата реагирала на Канабис – 25.

АУАН,както и процесната Заповед са връчени на жалбоподателя на същата дата, в т.ч. издаден и връчен му е и талон за медицинско изследване № 288404 от 21.12.2025г. за изследване във ВМА за установяване концентрация на алкохол и наркотици. Талона е връчен срещу подпис в 17.45ч та 21.12.2025г. с определен срок за явяване и взимане на проба – 45минути.

Във връзка със съдебно дадени указания:

Ответника представя отново цялата преписка, този път в пълнота, в т.ч. и доказателства за компетентност на постановилият заповедта орган.

Жалбоподателя заявява,че се е явил и дал проба за медицинско изследване.

С нарочно разпореждане съдът е задължил трета,неучастваща странта – ВМА,в чието на началника си, да представи доказателства за явявяване иа жалбоподателят за изследване,вземане на проби и резултата от тух. С писмо на зам.началника на ВМА от 11.03.2026г. явяването на лицето и взимането на проби са потвърдени, а с писмо от 08.05.2026г. е представен и резултата от химико-токсикологичното изследване,видно от който и в пробите от кръв и в пробите от урина на жалбоподателя се установява наличие на татрохидрокарабинол – вещество съдържащо се в марихуана,канабис и т.н.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид,редом с другото са и полицейските органи от секторите "Охранителна полиция" в районните управление на СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Приложена е и служебна извадка от заповед на директора на СДВР в която Д. П.,редом с други служители, е преназначен на длъжност, а именно - - командир на отделение към сектор „Охранителна полиция“ на 06РУ,поради което следва да се приеме,че е налице компетентност на административния орган за прилагане на процесната принудителна административна мерки.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставка за

прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Ноторно и без необходимост от излишни референции е възприятието, че част от мотивите на акта, могат да бъдат съпровождащи го, като част от административната преписка, когато са обективирани в друг, надлежен документ. В предходните пасажии съдът ясно изложи възприятието си за фактите по спора именно на база административната преписка и процесният акт, поради което не може да се приеме, че същият е немотивиран, постановен при липса на фактически и правни основания.

Успоредно с това – при постановяване на акта не са допуснати нарушения на процесуалните правила обуславящи отмяната му. Конкретно – налице е напълно изяснена фактическа обстановка, въз основа на която е приложена и дадената от органа правна квалификация. В този смисъл не е налице процесуална незаконосъобразност на акта и в частност – нарушение на чл. 35 АПК.

Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, което се установява чрез медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, както и чрез медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест. Изречение второ на посочената разпоредба предвижда, че ПАМ при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

По силата на чл. 174 ал. 4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Съгласно Чл. 3а. ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието/Наредбата/, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

Аналогична е постановката на чл. 5 от Наредбата досежно установяване употребата на наркотици.

В настоящия казус проверката с техническо средство Дрегер дръг тест 5000 е протоколирана надлежно с протокол от 21.12.2025г. и отразява посочените в заповедта резултати от теста.

Резултатите от проведеното медицинско изследване, като определящи по смисъла на

закона, потвърждават факта на забранена, в хипотезата на шофиране, употреба на вещества.

В този смисъл установеното от фактическа страна е в съответствие с хипотезата на приложената разпоредба. Заповедта е в съответствие с материалния закон.

В заключение, процесната Заповед е постановена и в съответствие с целта на закона и се явява единствено възможно следствие от установените факти. В този смисъл същата е постановена в рамките на обвързана компетентност от страна на органа и не разкрива превратно упражняване на власт.

Поради това жалбата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изложеното и на основание предл. последно от АПК, Административен съд София-град, трето отделение, 74 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 357 от 21.12.2025г. на Д. П., на длъжност к.о. в група ООР, сектор „Охранителна полиция“ в 6 РУ, СДВР

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

Решението не подлежи на обжалване.